Perill! La pregària em va bé!

Per DavidG el dt., 14/11/2017 - 09:00

Acostumo a dir que la pregària em va bé quan sento pau dins meu, quan el temps em passa sense adonar-me'n, quan em trobo segur i reconfortat en Déu. Es tal la cara de felicitat que se'm queda després d'un moment així que és evident que la pregària m'ha anat bé.Però, atenció!, els moments més delicats en la vida espiritual venen després d'instants així.
Quan la pregària em va bé tinc el risc de pensar que he rebut el premi a les decisions moralment correctes preses en les darreres hores. El consol de la pregària arriba com la sardina pel dofí que ha passat pel cercle del seu ensinistrador: Sospitós.
Miro d'entendre el perquè de l'instant místic i ho justifico dient-me que, està clar: aquella postura, junt amb la tècnica de respiració i la lectura elegida ha sigut una combinació guanyadora, via directa al cor de la Santíssima Trinitat: Sospitós.
O, de l'instant dolç de la meva pregària, puc pensar que tan de bo tot fos sempre així i quina mandra haver de tornar al quotidià i al tracte sempre complicat amb els altres: Sospitós.
En concloure el temps de pregària, pots tenir la impressió que ha anat bé, però la prova la definitiva, la del cotó, la del nou!, encara no l'has passat. Pregunta't: La pregària em porta a estimar i servir més a Déu en tot i en tots? Caldrà a esperar els esdeveniment per adonar-se si la pregària m'ha anat bé o no.
Perquè –oh, misteri!- pot passar que de la pregària inquieta, combativa i remoguda se'n derivi una vida més compassiva, més atenta i respectuosa en vers Déu, els altres i l'entorn. En canvi, estaves convençut, i així ho havies deixat escrit, que avui la pregària no t'havia anat bé.